

רעפ 44947-09-24 - פלוני נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ברע"פ 44947-09-24

לפני: כבוד השופטת דפנה ברק-ארז

המבקש: פלוני
נגד

המשיבה: מדינת ישראל
בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 15.9.2024 בעמ"י 20885-09-24 שניתנה על-ידי כבוד השופט נ' בנישו

בשם המבקש: עו"ד ינאי גורני, עו"ד אבי קרונברג
בשם המשיבה:

החלטה

1. בפני בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 15.9.2024 (עמ"י 20885-09-24, השופט נ' בנישו). בית המשפט המחוזי דחה ערר על החלטתו של בית משפט השלום בירושלים מיום 5.9.2024 (מ"י 48029-08-24, השופטת ב' יהלום).

2. ביום 18.8.2024 נעצר המבקש, אזרח ישראלי, לפי סעיף 6 לחוק ההסגרה, התשי"ד-1954 (להלן: חוק ההסגרה), בהתבסס על בקשת הסגרה שהתקבלה מספר ימים קודם לכן, ביום 14.8.2024, מממשלת ארצות הברית. בקשת ההסגרה כוונה לאפשר את העמדתו של המבקש לדין בשל כתב אישום שהוגש נגדו בבית משפט מחוזי במדינת ניו ג'רזי שבארצות הברית, שייחס לו עבירות מחשב והונאה.

3. ביום 20.8.2024 הגישה היועצת המשפטית לממשלה לבית משפט השלום בקשה למעצר זמני של המבקש למשך עשרים ימים (מיום 18.8.2024 ועד ליום 6.9.2024), בהתאם

להוראות סעיף 7(א) לחוק ההסגרה. בבקשה נטען בעיקרו של דבר כי המבקש הוא בר הסגרה, כי ארצות הברית התחייבה להעביר בקשת הסגרה בעניינו בתוך מסגרת הזמנים המתחייבת לפי הדין, וכי מעצרו של המבקש חיוני להבטחת ההסגרה נוכח מסוכנותו והחשש מפני הימלטות מן הדין והעלמת ראיות.

4. בו ביום קיים בית משפט השלום דיון בבקשה במעמד הצדדים. בהמשך לכך נעתר בית משפט השלום לבקשה במלואה והורה על מעצרו הזמני של המבקש עד ליום 6.9.2024 (פ"ר 48043-08-24, השופט א' דורון).

5. ביום 4.9.2024 הגישה היועצת המשפטית לממשלה בקשה להארכת מעצרו של המבקש, לפי סעיף 7(ב) לחוק ההסגרה, בארבעים ימים נוספים. מבלי לפרט יצוין כי למחרת, ביום 5.9.2024, התקיים דיון בבקשה ובו טען בא-כוח המבקש, בין השאר, כי לפי הוראות סעיף 7(ב) לחוק ההסגרה לא ניתן לבקש הארכת מעצר לפרק זמן העולה על עשרים ימים בכל פעם. מנגד, בא-כוח היועצת המשפטית לממשלה טען כי לשון החוק מתירה לעשות כן, ככל שמשך המעצר בכללותו לא יעלה במצטבר על התקופה המקסימלית המותרת, ששים ימים, לפי סעיף 7(ג) לחוק ההסגרה.

6. בהחלטה הנזכרת בפתח הדברים נעתר בית משפט השלום לבקשה באופן חלקי. בית משפט השלום הבהיר כי אין לקבל את הטענה לפיה הוראות החוק אינן מאפשרות להאריך מעצר למשך יותר מעשרים ימים, וכי הלכה למעשה הוא מוסמך להאריך את המעצר בארבעים ימים כמבוקש. עם זאת, בנסיבות העניין נקבע כי יש להאריך את מעצרו של המבקש בעשרים ימים בלבד.

7. ביום 8.9.2024 הגיש המבקש ערר על כך לבית המשפט המחוזי, ובו טען, בעיקרו של דבר, כי בית משפט השלום שגה בקבעו שהיה בסמכותו להאריך את מעצרו של המבקש מעבר לעשרים ימים. לצד זאת טען המבקש כי יש מקום לשקול מחדש את משכה של הארכת המעצר שעליה הוחלט.

8. ביום 11.9.2024 התקיים דיון בערר בבית המשפט המחוזי ובו חזרו הצדדים על טענותיהם. בהמשך לכך ביום 15.9.2024 דחה בית המשפט המחוזי את הערר, כאמור. בית המשפט המחוזי נדרש לפרשנות הוראות סעיף 7(ב) לחוק ההסגרה בנוגע למשכה האפשרי של הארכת המעצר, וקבע אף הוא כי בסמכותו של בית המשפט להאריך את מעצרו של אדם שמבוקשת הסגרתו מעבר לעשרים ימים בבת אחת. עוד נקבע, לגוף הדברים, כי לא נפל פגם בהחלטת בית משפט השלום בנוגע למשכה של הארכת המעצר, בשים לב להתקיימותן של עילות המעצר בעניינו של המבקש.

9. בקשת רשות הערר שבפני מכוונת כלפי החלטתו של בית המשפט המחוזי. המבקש טוען כי המקרה דנן מעלה שאלה עקרונית הנוגעת לפרשנותו של סעיף 7(ב) לחוק ההסגרה. בהקשר זה חוזר המבקש על עיקרי עמדתו וטוען כי הערכאות הקודמות שגו באופן שבו פירשו את החוק. המבקש מוסיף כי פרשנות זו אף הובילה לפגיעה אישית בו, מאחר שלשיטתו פרק הזמן המקסימלי שעמד לנגד עיניו של בית המשפט השליך על הקביעה הקונקרטיית בדבר משך הארכת המעצר בפועל.

10. ביום 17.9.204 הוריתי למדינה להגיש את תגובתה לבקשת רשות הערר, והיא עשתה כן ביום 22.9.2024. בעיקרו של דבר, בתגובה הוטעם כי דין הבקשה להידחות על הסף בהיותה בקשה תיאורטית, בשים לב לכך שמעצרו של המבקש הוארך ממילא רק בעשרים ימים. אף לגוף הדברים נטען כי דין הבקשה להידחות וכי הפרשנות שנתנו הערכאות הקודמות לחוק ההסגרה היא הנכונה. עוד נטען כי ההחלטה להאריך את המעצר בעשרים ימים לא נגזרה מהתקופה המקסימלית האפשרית - אלא התבססה על עילות המעצר המתקיימות בעניינו של המבקש.

11. לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערר וכן בתגובה לה, הגעתי למסקנה כי דינה להידחות. זאת, בשים לב לאמת המידה המצמצמת למתן רשות ערר ב"גלגול שלישי", שתינתן רק במקרים חריגים שבהם מתעוררת שאלה עקרונית או בהתקיים נסיבות פרטניות מיוחדות כגון פגיעה בלתי מידתית בזכויותיו של חשוד או נאשם (ראו למשל: בש"פ 4284/24 אבו סנינה נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (5.6.2024); ברע"פ 16087-08-24 שחרור נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (2.9.2024)). בנסיבות העניין, השאלה שהועלתה על-ידי המבקש היא תיאורטית, ודי לי בכך. אין למעשה כל מחלוקת כי התוצאה האופרטיבית שאליה הגיעו הערכאות הקודמות ניתנה בהתאם להוראות הדין. עוד אוסיף, גם אם למעלה מן הצורך, כי לא התרשמתי שנפל פגם בהחלטה הקונקרטיית הנוגעת למשך המעצר שנקבע. בית משפט השלום, וכך גם בית המשפט המחוזי, בחנו את נסיבותיו הפרטניות של המבקש ואת עילות המעצר בעניינו, ומסקנתם - בדין יסודה. אין אפוא עילה להתערבותו של בית משפט זה.

12. סוף דבר: בקשת רשות הערר נדחית.

ניתנה היום, כ"ב אלול תשפ"ד (25 ספטמבר 2024).

